

Sâmbăta. Indicator. Două ore și treizeci de minute până acolo. În fine. Dau cu praf de mers mai departe. Poză. Poze. „Mai bine la întoarcere” spune Alex. La întoarcere să fie. Mergem cam douăzeci, treizeci de minute. Pârâuri vermillon, ruginii, feroase, cu alge roșii în ele.

Vedem o mașină. A domnului Olteanu. Și mai multe mașini parcate. Drumul se oprește în față. Sâmbăta ne taie calea. Mă gândesc că, din moment ce peste sunt puse niște trunchiuri, ca un fel de podeț, pe acolo trebuie să o luăm. Că doar în stânga e tot râu, iar în dreapta o coastă de deal cu o pantă de aproximativ 70 de grade. Greșit. În dreapta, printre mini-boscheți și copaci se deschide o potecă lată de vreo două palme. Triunghi alb umplut cu roșu. Urcăm o bucată scurtă abrupt, apoi panta se îndulcește și ne poartă aproximativ paralel cu râul ce se deschide în stânga la mulți metri sub noi. Pe scurt, stânga pantă abruptă până în râu, dreapta pantă abruptă în sus. Potecă unduitoare brăzdată de urmele torenților ce lunecaseră în urma ploilor trecute. Nesigură. Dreaptă. Înclinată. Urcă. Larisa în spatele meu (am început să rețin nume). Apoi în fața mea. Coboară. Ieșim pe Valea Sâmbetei. Într-o fostă albie folosită când avusese un debit foarte mare. Râul acum se rezumă să ocupe cam o treime din ea. Pietriș mult. Trunchiuri de copaci smulși, îngrămădiți. Pe, lângă, sau acoperiți cu nisip. Nisip fin. Foste aluviuni. E primul traseu mai solicitant pe care îl fac. Mergem. Și mergem. Două trunchiuri sprijinite de două stânci peste apa indiferentă a Sâmbetei. Podeț. Trecem. Unii ușor, alții mai greu. (Denisia, spre exemplu, a avut dificultăți la primul). Apoi facem o curbă în ac de păr și revenim pe drumul anterior distrus (pe scurt ne întoarcem vreo zece metri și o luăm în sus pe drumul care pe porțiunea asta rămăsese întreg). „Salată” pe dreapta. Multă. (Nu știu exact cum se numește planta, dar deoarece seamănă, eu îi spun salată. Doar că e mai mare). Apă sub picioare, coboară printre pietre. Apă în stânga, ce se scurge pe deal. Apă în dreapta, unde e râul. Continuăm să urcăm. Mergem. Mergem. Mergem. Un pod. Întreg! În spatele lui un maldăr de bușteni, gri, ofiliți, plini de același praf ca și drumul de mai devreme. Înghesuiți. Înghesuiți de regretele munților ce-și vărsaseră „of-ul” în Sâmbăta. Pământ crăpat. Pantă mai abruptă. Cald. De ce mi-oi fi luat și maieu pe sub tricou, nu știu... Popas. Prima bănuță. Încărcăm bateriile cu biscuiți cu cacao. Tempo. Ulpio.

Domnul Ionel Boamfă ne prezintă condiția partizanilor în timpul regimului. Cu exemplificare pe exact zona unde ne aflăm. Mergem pe urmele lui Ion Gavrilă Ogoranu. Lumină alb-gălbuie cade din dreapta peste drumul înclinat. Toți suntem așezați pe latura drumului. Rehidratare. Rehidratare puternică. Răcoare. Munte. Aer. Un grup ne ajunge din urmă. O luăm în scurt timp din loc. Pădure... Pădure... Și mai multă pădure. Râul în stânga.

Al doilea podeț. De data asta construit mai sănătos. Mai țeapăn. Trecem și de el. Urcuș. Un fel de trepte naturale. Pădure. Bănuța a doua. Indicator. Mai avem o oră. Vis-à-vis cascada. Subțiiiiire... Ramificată. Domnul Olteanu spune ceva despre cascada Angel (cea mai înaltă din lume), și cum a fost ea descoperită accidental de un pilot care a aterizat acolo forțat. Denis se chinuiește încă de dimineață să-i facă o poză Larisei. Eu zic să-mi încerc norocul, și, subtil, fotografiez în orb. Îmi iese instantaneul, doar că ea e puțin defocalizată. Larisa în stânga cadrului, cer și copaci. Ferigi. Din nou suntem ajunși de celălalt grup. De data asta ne și depășesc. Ne urnim și noi. Suntem între brazi și pietre. Râul pe dreapta. Jos. Pierdem puțin din altitudine, apoi o recâștigăm. Ne apropiem într-o nouă coborâre de râu. Podețul numărul trei. Cred că sub el erau apele cele mai involburate, din câte am avut să trecem. Apă albastră. Spumă albă. De fapt oxigen disperat să iasă de sub jugul apei care se lăsa cu greutate și furie pe el. Jacuzzi natural. Nu cade nimeni în apă. Trecem. Din nou brazi, molizi și pietre.

La un moment dat Laura sugerează să facem schimb de bagaje: ea-mi dă chitara (care era mai ușoară), eu îi dau rucsacul (care e vizibil mai greu). Curios. Ea spune că o jenează baretele de la husă. Eu accept întrucât scap de greutate. Curios din nou...

Ne oprim la un izvor care vine sub forma unei cascade în miniatură, de la o înălțime apreciabilă. Majoritatea grupului face plinul aici, întrucât își cam epuizaseră rezervele de apă. Ne purtăm pașii mai departe. Banca a treia. Ultima. În față un alt izvor, în altă cascada firavă, care arată însă forța distructivă a apei. Mal rupt. Copaci, pietriș, bolovani... Adunate grămezi. Whoooaaaa...! Impresionant. Punct. Sărim peste izvor.

Tufăriș. Drum înainte. Noi o tăiem prin dreapta printr-un loc mai abrupt. Sus. Mușchi. Pat verde pentru turiști obosiți. Moale... Popas. Trecem de el. Indicator. Douăzeci de minute până la cabană. Înaintăm în continuare. Alt indicator. Tot douăzeci de minute. (Nimeni nu a înțeles cum poți să rămâi

blocat în timp așa. Chiar dl. Olteanu, epuizat a spus ceva în genul: „Dacă ăștia fac mișto de noi?”). Oricum foarte faină întâmplarea. Ne-a mai luat gândul de la oboșală. Majoritatea sunt în față. Eu sunt mai la urmă cu dl Olteanu. În scurt timp s-a terminat. Pădurea, nu drumul. Am dat în schimb de niște coline cu ceva ce nu era „salată”, dar în lipsă de alți termeni, tot „salată” îi zic. Generic. Presărați, ici colo, și copaci. Drum îngust. Pietre gri, De râu. Șir indian. Nori gri. Cenușă-n cer. Piscuri ingurgitate în masele de cumulonimbuși. Front atmosferic placid. Nonviolent. Noi negăm indispoziția naturii și melancolia ei, și radiem bună-dispoziție. Picură. Sau nu mai picură. Andrei ne arată stânca de pe care ai semnal la mobil. Asta include faptul că s-a urcat pe ea. Demonstrație practică. Mai avem puțin. Se vede capătul drumului. Destinația! Cu câteva ultime accese de voință, ajungem la cabană. 1401 metri. În fine, picioarele noastre pot produce lactoză. Frânți, și uzi de atâta transpirație, încropim o masă. Se aduc ceaiurile de la bucătărie... Eu am sandvișurile mele magice. Friptură de pui cu castraveți, și/sau ardei grași și ketchup. Fiecare cărasem în rucsaci pâine, pateu, salam, roșii, brânză topită, etc. Și astfel improvizăm un mini-ospăț. La care Laura nu participă, îmbufnată fiind că nu e lăsată să rămână pe munte la ziua prietenilor ei. Cățel...

Eu, după ce mă încinsesem pe drum, acum începeam să resimt frigul. Hanorac. Voie bună. Plouă, dar nu contează. Intrăm în cabană. Acolo se continuă masa. Denisa face niște sandvișuri masive, cu multe, multe straturi de alimente. Se înfulecă pe săturate. Eu îmi terminasem mâncarea încă de afară. Și o încununasem cu o „Măgura”. Ceilalți parcă nici nu mâncaseră. De fiecare dată păreau la primul sandviș. Între timp alți turiști (care se vedea că făcuseră ceva munți la viața lor) echipați serios, cu rucsaci imenși, chiar și cu pioleți, se adunau uzi leoarcă în aceeași încăpere (pe care o putem denumi ca fiind sala de mese a cabanei). La un moment dat dispăre domnul Olteanu. Se întoarce cu propria-i persoană, plus Laura și prietenul ei. Cei doi pun de-o cântare. Chitara lui părea ușor dezacordată. În fine... Vin și ceilalți. În total vreo 5-6 chitări. Folk. Intră și alți turiști uzi. Bucătăria devine neîncăpătoare. Ies. Prispă, ca să-i zic așa. Era și Alex... Văzând un abțibild vechi (posibil comunist, după ceea ce reprezenta: un soare răsărind, și 1946-1989), pune altul cu un omuleț care aruncă secera și ciocanul la gunoi. Și își râde în barbă satisfăcut. Mi se pare ingenios abțibildul...

Și plouă. Și plouă. Poze cu bliț. Picături surprinse în aer. Proiectate în eternitate. Menținute în memoria timpului. Perete. WWW.SÂMBĂTA.RO pe zid. Plouă. Mai stă puțin. O ia din nou. Într-un final, domnul Boamfă, într-un respiro de ploaie, ia comanda și pornim să ne întoarcem. Ploaia începe din nou. Restul rămân în urmă. Suntem vreo șapte care am pornit. Domnul Boamfă, Roxana, Andrei, eu, Dani și Adi. Nu mergem mult, că ploaia stă. Se luminează galben. Lumină filtrată. Cabana nu are acoperire. Sunăm în van. Așa că așteptăm. Și stăm. Și stăm. Și într-un final se ivesc ceilalți de după colina pe care tocmai o coborâsem. Drumul este aproape același, doar că invers. A, și pietrele sunt ude. Deci, mai riscant. Și, în ciuda faptului că mă așteptam să ajungem la fel de uzi și obosiți, nu a fost așa. Deși coborâsem toată porțiunea, până la mașini, eram în regulă. (Am uitat să spun că ultima porțiune de drum fusese uscată). Poze de grup. Poze pe drum.

Mă fascinează o bucată plină de lintiță, care are o structură foarte interesantă, ca un metal verde ruginit. O cocleală de nuanță caldă. Instantanee... Apoi, cerul apare ca un râu între copaci. Râu alb cu profunzimi ceruleum. Seninul își reintră în drepturi. Soarele eclozează din spatele norilor, și ne proiectează un apus relaxant. Păstrăvăria e tulbure. Nu putem vedea nimic. Denisia și Adi fac poză în fereastra unei miniaturi de fațadă de casă. Adidașii mei negrii sunt plini de praf. Parcă aș fi luat tot drumul praful la șuturi. Mai mult m-am murdărit aici decât pe munte. Ce ironic.

Ne schimbăm. Doamna Maria ne pregătise deja un ceai mare, cald. Câte-o ceșcuță de fiecare. Dacă mai vrem mai cerem. Ne așezăm la masa din trunchiuri de pe latura cabanei. Se mănâncă ceea ce mai rămăsese de sus, de la cabană. Mergem să mâncăm și la mănăstire, de seară. Ne întoarcem. Ne-adunăm să jucăm cărți. Domnul Boamfă își ia „la revedere” de la noi. Îmi pare rău că pleacă. E o persoană cu care chiar ai ce discuta... La revedere...

Noi zicem macao, Denis șeptică americană. Noi zicem macao. El șeptică americană. Noi macao... O lăsăm baltă. Jucăm blackjack. Facem odată cum zice el. În fine. N-a mers cu cărțile. Denis cu Denisa s-au retras. Am rămas cu televizorul aprins și lumina stinsă. (Andrei, Cristina, Denisia, Roxana, și eu). Am dezbătut. Vise. Întâmplări. Morți clinice. Viseee... Până pe la vreo două noaptea. Țol festiv. Noapte...

Duminică 29 iunie 2008 – Peregrinare

Iar sună mobilul! Dimineată. Somn încă. Denis deja se împrăpătase. Hai la masă. Mic dejun. Întoarcere pe același drum lung până la cabană (pe care mai încolo aveam să-l regret). Acolo mai așteptăm puțin și sosește microbuzul. Microbuz de la firma Codreanu. Cred. De afară: alb, lucios. Înăuntru: foarte tare! Cu buturugi sub scaune, ca să nu cadă. Aspect rustic. Sunt pe șirul de scaune pentru o singură persoană de pe dreapta cum te uiți în sensul de mers. Cel din stânga are câte două scaune. Vis-à-vis de mine, Cristina. În spate Denisa. 10 km până în Victoria. Nu știu cum să mi-l imaginez... hmmm... văd eu când ajungem. Adormeală. Pădure. Câmp. Concert Ash Ra Tempel în urechea dreaptă. Stânga recepționează sunetele și hurducăielile mașinii, alături de vorbele celorlalți. Soooooommm. Nu adorm. Domnul Olteanu ne ține o scurtă prelegere. Cu ajutorul său timpul trece mai repede.

Victorie! Victoria! (Victoria socialismului mai exact, întrucât ar fi trebuit să arate gloria pe care combinatul de trinitrotoluen o aducea comunismului). Trecem de combinat. Se văd conducte. Conducte. Conducte. Intrăm pe bulevardul principal (Mihai Eminescu). Continuăm rulara. Dreapta. Curbă spre stânga. Semicerc. Stop. Debarcare. Suntem undeva pe o diagonală față de casa de cultură. De aici drumul o ia la dreapta. Noi ocolim pe jos prin stânga. Și ieșim apoi în dreapta lângă stradă. Pomi de-o parte și de alta a străzii. O traversăm. Pustie. Soare. Cald. Eu ca de-obicei sunt în hanorac (se presupune, pregătit pentru orice). Biscuiți cu mere. Înaintăm. Majoritatea și-au găsit pe cineva cu care să vorbească. Eu nu. Navighez printre grupulețe, cu intenția de a ajunge mai în față. Încet dar sigur, mă strecor. Urmăresc bordura care trece hipnotic pe sub tălpile mele. Bloc pătrătos, de patru etaje pe dreapta. Paralelipiped. Ciuruit regulat cu ferestre. Când să ajung în fruntea grupului, ne întoarcem. Deci mă trezesc din nou la coadă. Trotuar. Nu mai e trotuar. Pavaj pe spațiu verde. Garaje. Multe garaje. Din lemn. Stradă secundară. Casă. Casă. Casa parohială. Subsolul și garajul au fost transformate în biserică în timpul regimului comunist, întrucât orașul nu avea un lăcaș de cult, și nici nu puteau construi unul. Au improvisat. Închis însă. Afiș: „Slujbele se țin la Biserica Sf. Ilie”. Apar niște posibili cerșetori, însă nu spun nimic. Ne întoarcem pe urmele pe care am venit, pentru a ajunge la biserica sus-numită. De acolo vine un domn care ne deschide și ne prezintă un scurt istoric. Deși este construită tocmai aici, sub pământ, nimic nu trădează improvisația. Le-a ieșit atât de bine, încât nu-ți dai seama că nu te afli într-o biserică normală. Singurul lucru care lipsește, dar care din motive evidente, nu putea fi făcut, era turnul lanternă. Dar planul iconografic era respectat. Respectiv reprezentarea lui Iisus era acolo unde trebuia să fie pe tavan, în ciuda lipsei cupolei. Tavanul era rezolvat sub forma unei bolți unice care începea în naos și se termina în altar. Chiar impresionant. Și picturile erau interesant realizate. Central, în naos se afla pictată Sfânta Treime. Ieșim din nou în stradă.

Liniște. Pustiu... aproape. Trecem din nou strada, până la magazin. Nevoie de apă. Frigidere. Lichide. Multe. Coadă (surprinzător). Rămân printre ultimii pentru că luasem din greșeală o apă cu aromă de mere. Hmmm... mai bine nu. Larisa nu mai știu ce cumpără. Cristina e și ea mai la urmă. Își cumpără un Orbit pentru copii. Mă așteaptă. Plătesc. Îndes sticlele de apă în ghiozdan. Ieșim. Cele două bătrâne care mai devreme stăteau pe bară, în soare, nu mai sunt acolo. Una din ele este căzută peste drum. Leșinată. În iarbă. Dna Herescu, Dna Maria, și încă vreo doi trei dintre cei care nu veniseră la magazin, sunt acolo. Anunțaseră ambulanța. Noi restul, ne așezăm mai în susul străzii, la umbră. Discuții: „Ce s-a întâmplat? Cum? De ce nu vine ambulanța?” Critici la adresa sistemului sanitar. În fine sosește salvarea. Targă. Asistentă. Măsurarea tensiunii. Ridicarea bătrânei de pe jos. Transport la mașină. Mișcă mâna! Și-o duce la frunte. Oarecare ușurare. Continuăm drumul spre cea de-a treia biserică.

Case stas. Vreo 5-6 modele, repetate. Cristina îmi oferă niște gumă pentru copii. Roz. De mult n-am mai mâncat. Capăt de stradă. Vrem să trecem. Un nene cu o Dacia veche (1410 cred), galbenă, se ia de noi. Trecem mai departe. Trece și el. Curtea bisericii. Încă slujbă. Așteptăm în curte. La ieșire se împart pâini și colivă. Așteptăm. Poze. Curtea se eliberează. Andrei, fiind să zic așa, „de-al casei” (el

locuind în Victoria), ajută și cară o masă în biserică. Între timp facem cunoștință cu trei frați gemeni (două fete și un băiat) care urmau să ne arate în ce consta cântatul la toacă. Intrăm în biserică. Luminoasă. Vastă. Ne așezăm în naos, în strane. Lumină galbenă. Galben filtrat de geamuri. Lumină albă din turnul lanternă. Picturi curate, calde, luminoase, primitoare. Cromatică. Prezentare. Există mai multe tipuri de toacă. De metal, mică, alta de purtat pe umăr când se înconjoară biserica, din lemn, și toaca mare, tot din lemn. Demonstrația a fost chiar interesantă. Filmare. Sunt mai multe tehnici de percuție. Și de ele depind și ritmurile alerte. Cei trei frați bat împreună toaca. Apoi mai este încă un băiat din efectivul de prezentare care bate și el. Singur de data asta. Pare mai experimentat (sau poate e doar o aparență). Gata. Aplauze! Ne lasă și pe noi să batem toaca. Eu simt un impuls destul de puternic să mă duc. Să mă ofer... ceva însă mă ține pe loc.

Ne sunt împărțite prescuri. Ne închinăm. Ieșim. Curte. Pășim în afara ei. Prânz. O scurtă privire înapoi. Catapeteasma. Ciudat. Deschid aparatul. Zoom. Apropii ca să mă conving. Sfinții Împărați Constantin și Elena, însă pe o podea ce aduce aminte de tablourile suprarealiste, sub formă de șah alb-negru. Interesant...

Rămăsesem la urmă, așa că o iau și eu din loc. Înainte. Dreapta. Stânga. Scări. Mă așez. La fel și Cristina. Restul discută. Degeaba ne așezăm, pentru că trebuie să ne ridicăm. Urcăm scările și intrăm pe ușa restaurantului. Restaurantul „Paradis”. Înăuntru, o bucată de frescă reprezentând pionieri salutând Partidul. Peste, mare, negru, ANULAT. Dreapta scări. Scurtă spirală. Sala de mese. Imensă. Cât o sală de sport. Masă lungă. Față de masă albă. Aranjamente florale. Oranj și verde veronez. Mă așez pe partea dreaptă. Pahare cu picior. Ca de obicei, scot aparatul foto. Deformez prin pahare. Capetele lui Cosmin și Alex mai exact. Sunt vis-à-vis de mine (ușor diagonal, e adevărat). Nu de alta, dar capătă forme interesante. Psihedelice...

Oglindă mare în spate. Portrete. Chipuri. Larisa, Denisia, Roxana (asta în față, pe stânga). Locul din fața mea: gol. Denis, din dreapta mea, peste Dani: „Zâmbește Bogdi!” și face poză. (Oricât fac eu poze, nu prea îmi place să pozez). Felul întâi, ciorbă de văcuță (oscilam atunci între vițel sau vacă. În incapacitate de decizie, aleg varianta asta). Bună. Felul doi. Cartofi. Prăjiți. Și pui. Friptură. În colț, câteva picături de ketchup cu oregano. Parcă să-ți faci așa în ciudă... Papilele mele gustative savurează și descompun la nivel encefalic toate gusturile aceluia ketchup cu oregano. Se sintetizează o singură reacție: „Bun. Chiar bun!”

Toată lumea termină. Pe rând. Ne ridicăm. Facem drum invers până la ieșire. Afară. Ocolim clădirea pe partea dreaptă. Cristina șchioapătă de la febra musculară. Atunci mă izbește faptul că eu nu am febră musculară! Whoaa... surprinzător. Ajungem la un fel de terasă. Lume în costum de baie. Pătrundem pe altă ușă în aceeași clădire. Ne este prezentat restul complexului, din câte am înțeles. Sală de festivități. Pe jos foarte lipicios. Mă întreb câte sucuri s-au vărsat... Acvarii. Hol. Bar. Masă de poker. Mese de biliard. M-am oprit ca să evaluez consistența bilelor de biliard. Am scos vreo trei din buzunarul de colț. Le rotesc. Una câte una. Apoi simultan. Le pun la loc. Prefer snookerul, dar nici cu o masă de biliard nu iau prea des contact, așa că am zis să profit de ocazie. (De fapt am fost o singură dată la biliard. Și eram mic atunci. Și mi s-a oferit tacul să dau o dată. Și am dat în masă...).

Scurt istoric al clădirii. Fascinație a paharelor atârinate la bar. Ieșim de tot. O luăm pe alee. Alex își exprimă dezaprobarea față de românul care merge pe stradă în costum de baie. Mergem să vedem strandul. E cam ciudat, pentru că intrăm ca la muzeu. Adică stăm și observăm alcătuirea sa. Doar că nu plătim. Lume multă. Bazin mare. Bazin pentru copii. Dușuri. „Atenție, suprafață alunecoasă”. Soare. Prânz. Coadă la intrare. Plajă pe spațiul verde...

Ieșim. Ne orientăm spre stânga. Se pare că ne îndreptăm spre terenul de fotbal. Iarbă! Eu sper să intrăm... Intrăm! Ieeeeeeeeeeeeiiii...!!!!!! Las „harnașamentul” pe jos și o iau la fugă... La un moment dat mă arunc pe gazon. Sunt pe spate. Văd în sus. Cer. Soare. Simt iarba în jurul meu. Mă atinge. Mă relaxez. Din jurul meu se aud numeroase insecte... Plăcut... Liniștitor... Mă ridic ușor rușinat (dar nu am de ce să fiu) și zâmbesc timid. (Mai ales că și Cristina și Alex mă pozaseră...). Domnul Olteanu vrea să facem o poză de grup mai specială. Toată lumea se așează pe burtă, într-un vag semicerc. Întâi fac poze. Apoi mă așez și eu în partea stângă. Denis, Denisa, immortalizează momentul mai departe. Gata. Mai rătăcim puțin cu privirile pe suprafața aproape plană, verde, a terenului viu, după care o luăm din loc.

Microbuz. Surprinzător, putem să ne urcăm în el. Nu e fiert. Ne așezăm. Suntem toți. Cheia în contact. Șosea. Soarele a trecut de amiază. În jur de ora trei...

Sâmbăta de jos. La un moment dat facem dreapta. Realizez că pe același drum venisem și cu două zile în urmă. Oprim. Herghelia. Pășim prin poartă. Pustiu. O pisică prin iarbă. Albă cu pete negre. Domnul Olteanu se duce să caute pe cineva. Un copilul îl îndrumă înapoi spre intrare. Între timp noi vorbim. Diverse. Din zona grajdurilor se aude un bici. Biciul unui îngrijitor. Șfichiuite cu el prin praful drumului. Are o atitudine mai degrabă hilară. E ca și când ar spune plin de importanță: „Uitați-vă la mine! EU am BICIUL...!” Întotdeauna m-au amuzat oamenii care încearcă să se dea periculoși. Eh, în fine. Oameni și oameni... Domnul Olteanu se întoarce cu directorul hergheliei. Acesta e degajat, zâmbăreț, și ne conduce pașii înspre locul de unde ieșise personajul cu biciul. Grajd. Luuuuunng... Cai. Diferite rase. Puțină genetică și linii de sânge. Albi. Prietenoși, intimidați. Camera numărul doi. Dispar grațiile. Camera numărul trei. Dispar țarcurile. Caii mănâncă. O specie maro închis, ce-mi aduce aminte de mustangi, îmi rețin atenția. Prețuri între 5.000 și 17.000 €. Nu am realizat niciodată capacitatea pulmonară a cailor. O fac acum, simțind în corp vibrațiile nechezatului. Whoaaaa...! Impresionant... Apoi pășim din nou în soare.

Praf brun și pietre. Mic muzeu al hergheliei. Vorbe înțelepte alipite zidurilor. Mulțumim pentru primire. Soare. Țărână... Drum. Umbră. Copaci. Poartă. Microbuz. Motor. Hurducăieli...

Supermarket. Dulciuri multe. Apă plată. Alune. Fistic. Plătim. Ieșim. Lumea are înghețată. De ce nu m-oi fi gândit și eu?... Asta e. Același drum ca și acum două zile. Altă lumină doar. Soarele bate prin geam, asupra mea. Început de apus. Particule de praf ce oscilează aleator, purtând cu ele amintirea a ceea ce au fost. Un cârd întreg apare în raza care pătrunde refractându-se prin suprafața lichidă a sticlei. Livadă în depărtare. Curbe. Curbe de drum tăiat negru prin ocră de câmp. Câmp...

Cabană. Pantaloni scurți. Înfruptare din achiziții. Linguriță albastră de plastic. Mă așez pe banca din trunchiuri. Savurez. Doamna Maria și doamna Herescu discută. Ceilalți prin casă. Masă de seară. Întoarcere. Suntem majoritatea adunați afară. Observ un anumit potențial în desenul Cristinei, așa că îi dau câteva sfaturi și îi arăt niște idei de bază în hașură și valorație (știu că sună pompos, dar așa le spune). Se lasă frigul. Domnul Olteanu, grijuliu ca de obicei aduce o pătură și o pune peste noi. Alex ne dă să ascultăm niște melodii. Tudor Gheorghe. „Cu Iisus în celulă”. Cotinuu cu explicațiile (cred că am plictisit-o deja...). Denisia îmi spune că ei practică hașura în plasă, nu la 45 de grade. Eu cred că amândouă sunt bune, atâta timp cât știi ce să faci cu ele.

Începe meciul. Euro 2008. Finala. Lumea se retrage. Toată cabana e paralizată. Fetele sunt în bucătărie, discutând de-ale lor, iar băieții și cei trei profesori (Alex, Cosmin și domnul Olteanu) la meci. Eu nu am ce face... Așa că îmi iau niște alune, o sticlă cu apă minerală, și cobor. Mă alipesc și eu grupului de la meci. Prima repriză. Gol Spania. Țipete în camera în care mă aflu. Preponderent de fericire. Pauză 15 minute. Nu cred că mai rezist și repriza a doua...

În fine, lumea se mobilizează. Dar ne trezim închiși în cabană. Casa scârilor. Nu putem ieși în curte. Totul este sigilat (ca precauție, în caz că Laura încearcă să fugă în munți la prietenii ei). Aer închis. Cuiva (nu mai știu exact cui) îi vine o idee. Aderăm toți la ea. Șir indian prin camera cu meciul. Până în bucătărie. Sărim geamul. Cam vreo doi metri până la sol. Denisa își scrântește piciorul. Zburdăm puțin în curtea din spate. Profităm cât timp mai durează repriza a doua. Cum vedem ca domnul Olteanu ne caută, (aici rămăsesem vreo trei încă afară și cum am văzut că urcă la etaj ne-am ascuns după un stâlp al casei, casa scârilor având doar geamuri și lăsând astfel totul să se vadă în afară) sărim geamul înapoi în cabană, prin camera Roxanei. Stăm toți acolo, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. A câștigat Spania. Alex vine până la noi, vede că totul e OK, și se duc la culcare, la Academie. Spălat pe cap.

Mai stăm tot până pe la vreo două... Trag obloanele...

Luni 30 iunie 2008 – Soomnn

Dimineată. Somn... Fâs! Trebuie să mă scol. Mic dejun. Mai stăm puțin. Sala de conferințe. Domnul Olteanu ne vorbește despre chiaburi. Chiaburii din zona Făgărașului mai exact. Desenez un

melc pe carnet. Mi-e somn. Totuși scriu, și încerc să fiu atent. Îmi pare rău că sunt obosit și nu pot să fiu tot timpul... de fiecare dată când încerc să vizualizez ceea ce aud, mă izbește nemilos somnul, iar pleoapele îmi cad.

Aflu cu stupefacție, că dacă aveai un cazan cu rachie, erai considerat chiabur... Deci proprietatea, sub orice formă, te arunca într-o clasă socială superioară, dar hulită și detestată... Absurd. Ne prezintă situația chiaburilor. Acuzațiile (de obicei puerile, și nefondate). Persecuțiile. Injuste. Citim scrisori de la cei închiși, sau cu domiciliu forțat. Fac și poze. Observ că mă țin mai alert. Mai treaz. (Îmi cer scuze față de domnul Olteanu, dar eram chiar oboist). După cam vreo oră și jumătate luăm pauză. Poze mai departe. Alb-negru. Sub masă. Ritm interesant de picioare. Perspectivă accentuată. În scurt timp sosește părintele Teofil Pârâianu, însoțit de un călugăr. E în vârstă. Aș spune vreo 80 de ani. Alb. Început de calviție. Barbă. Orb. Are totuși un dinamism aparte al vocii. Ca de copil. Centură veche prinsă în jurul brâului. El relatează perioada comunistă din punct de vedere al vieții în mănăstire. A fost ciudat într-un fel. Mă așteptam ca lucrurile să stea altfel... A lăsat să se înțeleagă într-un fel, că atâta timp cât comunismul nu intervenea în buna desfășurare a traiului în mănăstire, era în regulă. Și pe de altă parte și-a arătat o oarecare rețineră în legătură cu partizanii. Adică a reieșit că găsea maniera lor de protest (respectiv fuga în munți și rezistența împotriva regimului) cam fără rost... A clarificat faptul că singurele constrângeri pe care le aveau, erau de ordin al răspândirii credinței. Nu aveau voie să publice, să țină discursuri... Și de asemenea, nu aveau acces la Biblii. Cu greu obțineau exemplare. Mă abțin... Încerc să nu judec. Nu e bine să judeci. (Ăsta e un lucru pe care tabăra asta m-a ajutat să-l înțeleg mai bine).

Din nou a fost o luptă cu somnul... Nu doar a mea... (nu vreau să părem nerespectuoși, dar pierzând nopțile, oboseala s-a acumulat). A durat aproximativ cincizeci și cinci de minute. Apoi am mers să mâncăm. Rugăciune înainte de masă. Mâncăm. Terminăm. Rugăciune la sfârșit de masă. Ne ridicăm. Drumul înspre cabană. Din nou urcăm treptele (eu o iau pe marginea din piatră de râu). Păstrăvărie. Scări. Una din porțile mănăstirii. Metalică neagră. Cu semnul Sfintei Cruci. Galbenă.

Stradă. Mai degrabă drum. Praf. Mult. Sărim pârleazul în curtea cabanei. Acolo pe lângă doamna Herescu, o găsim pe Dana, fata ei. Mă întind în soare pe bancă. Din nou privesc în sus. Ace și conuri de conifere. Hanoracul îl folosesc pe post de pernă...

În după-amiaza asta trebuie să completăm chestionarele date în prima zi, o dată cu mapele. Cosmin a luat o chitară și s-a dus după colț să cânte. Hmm... Nu știam. Și chiar neașteptat lucrul ăsta.

Eu eram relaxat: mai mâncam, mai făceam o poză... Am terminat printre primii. Am predat carnetul cu rezolvările. Am luat și eu chitara și m-am pus la intrare pe scări (Cosmin terminase între timp). Acolo am cântat puțin, și am vorbit cu Dani de muzică. Preponderent instrumente. Cină. (A! Am uitat să specific în zilele anterioare că masa de seară era compusă din două feluri, lucru cu care nu eram obișnuit/obișnuiți). La întoarcere m-am așezat pe scară. Dana era acolo deja. Au mai venit Roxana și Denisia. Apus.

Înserare. Se propune să mergem la terasă, la un suc. Eu cu greu mă las convins (de obicei nu ader la astfel de invitații). Se vorbește cu doamna Herescu și cu doamna Maria. Drum. Eu îmi iau Sprite. Două sticle la 0,5 (una de consumat aici, alta la cabană). Cristina și Andrei o sticlă, tot la 0,5, de Prigat de vișine cu două paie. Apar și Alex cu Cosmin. Stăm și discutăm. Cam o oră și ceva. Într-un final, ne pornim înapoi spre cabană. O iau înainte. Întuneric. Beznă mai exact. Celulele mele cu conuri funcționează. Stele. Multe stele. Văd și dealul de pe partea stângă. Văd și drumul, și copacii... Încerc să-i las în urmă pe ceilalți care-și lumineau drumul cu mobilele, ca să scap de poluarea luminescentă. Mă bucur de cer. După cerul negru din București, în fine STELE... Dacă mă uit atent, pot distinge o parte din Calea Lactee.

Ceilalți mă strigă. Mă opresc și aștept să mă ajungă din urmă. Apoi din nou în frunte. Ajungem la cabană. (Am uitat să specific faptul că nu toți au mers la terasă). În curtea din spate, întinși, stăteau ceilalți (mai bine zis celelalte, întrucât erau doar fete: Larisa, Roxana, Ildiko... și nu mai știu...). Eu mă duc până în cameră. Cobor (cu aparatul după mine, ca să surprind cerul). Deja se venea cu pături, pentru a le pune pe jos. Toți sunt pe jos, cu fața în sus și priveau ceea ce eu voiam să fotografiez. [Dacă nu ar fi fost muzica ce răzbătea prin ușa din spate, din sufragerie (sau living mai degrabă, dar sufragerie sună mai natural) poate m-aș fi trântit și eu. Acum îmi pare rău că n-am făcut-o.]

În plan îndepărtat stau Ildiko, Laura și Cosmin, care se îndeletnicește cu chitara. (Nu mai țin minte ce cânta). Poză în sus spre vidul luminos. Poză celor tolăniți (asta după ce-i orbisem cu blițul de la depărtare). Mă alătur grupului din plan îndepărtat. (Pueril... De ce încerc să arăt întotdeauna tot ce știu...? Nu-i mai las pe ceilalți să descopere nimic.) Încerc să arăt ce știu, dar vocea mă abandonează pe seara asta, și nu nimeresc notele sub nici o formă... Când profesorii au plecat, am intrat și noi în casă. Eu am mai rămas să cânt. Și Laura. Restul au urcat la Dani și Andrei în cameră.

Nu fabric sunete mult timp. Nu mai am chef. Mă plictisesc. Mergem sus alături de ceilalți. Acolo dăm de bancuri. Mă adaptez atmosferei. Îmi este solicitată niște apă (eu aveam o sticlă de doi litri), și aduc în două pahare de unică folosință din plastic transparent. Laura se duce prima la culcare. Eu mai întâi stau pe jos, apoi în picioare, lângă șifonier, și pentru că mi se spune că le stau în cap, mă așez între ei, pe pat, în colțul din stânga, înspre televizor. Și continuăm cu bancurile și poveștile până târziu în noapte. Până la urmă se dispersează atmosfera, și ne împrăștiem în camere. Nu durează mult, și eu revin. Ziceam că poate mai discutăm... dar nu mai discutăm. Din cinci câți suntem, trei dormitează (Roxana, Dani și Cristina) iar eu cu Andrei ne uităm la un film, și încercăm să ne dăm seama de ce are bulină cu 15 ani. Apoi, un accident clarifică bulina.

După asta, chiar ne-am culcat. Denis se mutase în altă cameră, și de aia l-am pus pe Adi în locul lui în pat. Foarte fericit că se poate uita la televizor. (Adi dormea la Academie, unde nu avea televizor, dar a vrut neapărat să rămână aici. Și a continuat să doarmă mai multe seri la cabană). Somn... ..

Marți 1 iulie 2008 – „Escape”

Prrriuuuuuuuuuu... Prrriiiiiiiiiuuuuuuuu... Aaaaaaaahhh...!!! Opresc alarma de la mobil. Din nou dimineată. Aceeși rutină la baie. Mic dejun. Apoi plecăm cu același microbuz cu buturugi sub scaune. Nu o luăm pe drumul principal, din cauza lucrărilor de reabilitare a infrastructurii drumurilor. O luăm pe o rută ocolitoare care trece prin satul Lisa. Câmp. Câmp. Sat. Câmp. Sat. Câmp... Făgăraș.

Oprim și ne întâlnim cu domnul Olteanu ce aduce niște platouri cu ceva ce zic eu că e mâncare. (De fapt cred că erau prăjiturile și gogoșile). Roxanei îi este rău. Mai stăm puțin.

Pornim din nou la drum. Periferia Făgărașului. Comunitate de rromi. Drum neasfaltat. Satul Șona. Case vechi. Oprim lângă una construită în anul 1901. Mi s-au descărcat acumulatorii. O luăm pe drumul de vis-à-vis de ea. Pe dreapta o casă în ruină. Nu mergem mult și ne întâlnim cu domnul profesor universitar Ștefan Câlția, de la Universitatea de Arte din București. Cu păr și barbă albă. Predă pictura. Și în spate apare și profesorul de foto-video. De la aceeași universitate. (spre rușinea mea, deși sunt pe profil, nu am auzit de ei...). Pe lângă el, două fete și un băiețel. Una din ele îmi atrage atenția. Să fie? Să nu fie? Ea e... Ana-Maria, pe care o știu de anul trecut din tabăra de pictură din Bitola. Nu mă așteptam să o revăd tocmai aici, după un an. O salut. Mă vede și ea. Amândoi surprinși. Am dat de cineva mai cunoscut, și asta mă face să fiu ceva mai degajat (încă nu mă obișnuisem complet cu ceilalți). Domnul Câlția ne întoarce la microbuz. Autovehiculul pornește și primește indicații să ne ducă până la marginea satului. Pierdusem din efectiv pe Larisa și pe Cristina, cărora le fusese rău și preferaseră să rămână la casa acestuia.

Am coborât. Mai schimb niște vorbe cu Ana. Diverse. Școală. Cum e la universitate. Cum mai e la liceu. Expoziții... Ascensiune. Urcăm dealul. Storc acumulatorii și mai fac câteva poze. Ajunși aproape de vârf, coborâm prin dreapta mai la vale, în șir indian. Ca să nu stricăm florile (dintre care, am înțeles că unele sunt destul de rare). Ne îndreptăm spre gruiete. Cei nechipați de drum rămân pe loc. Restul coborâm. Apoi mergem pe un drum sculptat de mașini în pământul dealului. Ținta noastră este gruietul din mijloc. Cel mai înalt. Baza gruietului. Panta e aproape de 90 de grade. Trebuie să ajungem în vârf. Pe rând ne agățăm de ierburile care cresc pe el. Tot în șir indian. Din același motiv. Încet, dar sigur, ajungem sus...

Foarte bună ideea domnului Câlția să venim aici. Se vede totul foarte frumos. Maiestuos... Panoramă imensă... Copleșitoare... Privirea cuprinde totul până în munți... Eram doar noi cu iarba uscată din vârf și cu cerul... Cerul albastru presărat cu nori albi... simpli...

Cred că fiecare dintre cei prezenți acolo și-a luat o clipă cu el... să și-o pună undeva în suflet. O clipă... Încerc să găsesc un echivalent în cuvinte... sentimentul de a te afla acolo în locul ăla, în momentul ăla... bucurie... dar era mai mult... o contemplare a bucuriei... o stare magică ... nu știu... o eliberare...

În dreapta și în stânga alte gruiete mai scunde. Lucru foarte ciudat: pe toate creștea un tip de vegetație pe-o parte, și un alt tip pe partea cealaltă. Unde bătea soarele erau ierburi mai uscate, iar unde era umbră era totul verde. Mind-blowing. Eram în Ardeal, dar puteam privi până peste râul Olt... Răcoare. Soare. Nu mai contează. Ne bucurăm de clipele alea toți.

Într-un final, împăcați, coborâm. Mai greu acum decât la urcare. Pe ultima porțiune trebuia aproape să ne dăm drumul ca pe tobogan. Iupiiii... (eu nu am făcut asta... De ceeeee?). Cât eram încă sus, Dana mi-a donat acumulatorii, ca să fac poze mai departe. (Mulțumesc încă odată, și sper să-ți placă pozele făcute în ziua asta). O luăm apoi pe drumul croit de trecerea mașinilor, dar în sens invers. Profesorii culeg flori de ceai. Eu oscilez între grupulețe. Mai schimb câteva vorbe cu Ana. Pantă dulce. Urcăm. Denisa îmi cere niște apă. Îi ofer în același tip de pahar de plastic transparent. Mă întreb din nou (și o voi mai face săptămâna asta): de ce mi-am luat și maieu pe mine? Soare. Cald. Deshidratare.

Ajungem sus. Câmp proaspăt cosit. Facem popas. Ne așezăm pe iarba cosită. Domnul Olteanu se întinde de-a binelea. Soarele intră în nori. Adică norii intră peste soare și îi blochează razele. E mai plăcut acum.

Lăcuste. Își încearcă mandibulele pe fermoarul și fibrele sintetice, componente ghiozdanului meu. La fel fac și cu blugii mei gri uzați (care inițial au fost negri). Atmosferă relaxantă. Poze. Aer. O luăm din nou la pas, pe deal. Mergem pe o potecă săpată în ierburile înalte. Galbene. Dăm de o presupusă, sau fostă livadă. Mere. Apoi o tăiem brusc printre copaci. În jos. Nu știu unde... Verde. Lumină verde. Frunze verzi. Și ne trezim la fel de brusc în curtea domnului Câlția. În livada lui mai exact. Închide poarta în urma noastră.

Umbră. Meri. Pământ. Soare. Scări. Pavaj. Câine. Dreapta. Umbră. Aplecătoare. Aplecătoare în continuarea prispei. Masă în stânga. Șemineu de pământ în dreapta. În față fântâna. Acoperită. Pe, florile culese pe drum, într-o ulcică de lut. În spate, obiecte vechi adunate de prin sat. Ne așezăm de la ușă, pe lângă șemineu, până aproape de fântână. Acolo se afla pe scaun „unchiul” Costică. (văr de fapt cu domnul Câlția, dar datorită diferenței de vârstă, îi spunea unchi). Cu părul alb, îmbrăcat la costum, ne aștepta. Ne vorbește despre sat înainte de comunism. Domnul Câlția evidențiază gradul de cultură din sat, dând ca exemplu orchestra din sat. Poză cu membrii ei. Apoi cum au fost forțați să se colectivizeze, și metodele de constrângere. Apoi masa. De prânz. Cârnați și șuncă de casă, ouă fierte, telemea, roșii... Ultimele două de un gust extraordinar. Excelente. Foarte bune... (nu cred că pot să redau, și nici nu știu exact cum, senzația pe care telemeaua, undeva la granița dintre sărat și dulce, o dădea în combinație cu roșia de un gust puternic). Apoi fructe, gogoși și prăjituri.

Încă vreo două, trei povestioare de-ale „unchiului” Costică, referitor la o piatră de hotar și la „Crucea lui Becheș”. Apoi, cu soarele trecut de amiază, trebuie să plecăm. Îmi iau la revedere de la Ana și pornesc cu grupul. Mi-a părut bine să o revăd. Domnul Olteanu îmi ține o scurtă prelegere despre frumusețea feminină. Apoi, fug cu Alex până la mașină ca să surprindem momentul grandios în care șoferul, urcat pe o scară se chinuie să deschidă cu o sârmă, printr-un geam deschis, microbuzul. Moment comic. Toți ne strângem buluc să vedem momentul glorios în care se deschide ușa. Nu încă... nu încă... Gaataaaaa!!! Apoi toți ne luăm la revedere și de la domnul Câlția. Ne urcăm în mașină. Și pe-acți-e drumul. Ne întoarcem în Făgăraș. Foarte inspirată și plăcută intruziunea la Șona.

Timpul ne stoarce înainte prin el, și după ceva vreme ajungem la Cetate. Cetatea Făgărașului. Arată foarte bine. Adică, în sensul că a fost întreținută bine. Domnul Ioan Ciupea ne aștepta deja. Așa că am intrat direct în pâine. Tocmai descoperise în ziua respectivă un al 166-lea dosar, pe care urma să-l includă în cartea ce urmează să fie lansată în scurt timp. Stăm fie pe jos, pe iarbă sau pe bucăți din

foste ziduri, fie în picioare și ascultăm... Aceasta fusese închisoarea polițiștilor. Patru dintre ei au reușit să evadeze printr-o gaură în zidul exterior (unde acum se află o poartă). Trei din ei chiar au stat în capitală șapte luni fără să fie prinși... Cele trei „F-uri” ale comunismului: Frică, Foame, Frig.

O linie de ceramică delimitează construcția inițială, medievală, de adăugirile ulterioare. Cristina și Larisa urcă pe o pantă din piatră și fac poze. Le urmează exemplul Alex și Cosmin. Urme de creneluri. Ziduri roșii. Cărămizii. Mâncate de timp. Ruine... Cresc plante verzi cu flori oranj pe ele. Urc și eu. Dau peste un peisaj suprarealist prin compoziție. Poză neapărat. Ceilalți o iau din loc. Mă grăbesc. Cobor. Alex rămăsese să mă aștepte. Ajungem grupul din urmă.

Curte interioară. Cam stearpă. Pietriș. Intrăm în muzeu. Artefacte. Ceramică populară. Blazoane. Statui. Icoane pe sticlă. Îmi sună telefonul. O profesoară în legătură cu o altă tabără. Nu știu ce o să fac. Merg. Sau nu. Văd eu... Alte săli. Donjonul. Arme. Bucăți de armuri. Altă sală. Picturi miniaturale. Sală plină cu sculpturi. Lăcustă foarte mare. Verde. Ieșim. Curtea interioară. Spânzurătoarea. Vizităm zone unde fuseseră odată celule. Acum este și un restaurant. Turn. Celule. Celule subterane. Umezeală. Întuneric. Blițuri. Multe. Îi orbesc pe ceilalți (cel puțin așa reiese după reacțiile lor). Urcăm. Sală circulară. Înaltă. Primul nivel fără balustradă. Grijă să nu ne rupem gâtul. Mai în interior o ușă. Prin ea se vede altă ușă. Și încă una. Și încă una. Și tot așa până la un anumit punct. Al doilea nivel cu balustradă. Acoperiș din lemn. Privim în jos. Domnul Ciupea ne aștepta. La fel și ceilalți. Măresc expunerea. Poză Larisei și Cristinei. Scară elicoidală. Coborâm...

Cam asta a fost cetatea. Vastă.(Mulțumiri domnului Ciupea). Ieșim. După-amiază. Reflexie frumoasă în lacul de apărare ce îmbrățișa cetatea. Ne îndreptăm din nou către Fundația „Negru Vodă”. Acolo ni se dă liber o oră să ne plimbăm prin oraș. Mă duc cu Dana și cumpărăm niște apă plată. Când m-am întors, jumătate (Denis, Denisa, Adi, Dani și Andrei) plecaseră deja. Așa că am rămas cu fetele (Denisia, Cristina, Dana, Larisa și Ildiko). Prima oprire e un magazin de unde își cumpără coșulețe și alte mărunțișuri. Apoi trecem de cetate și mergem să-și caute costume de baie. Eu am rămas afară. La fel și Dana. Soare. Cald. Ochelari de soare. Așteptare. Se iese. Nu au luat nimic. Următorul. De aici nu mai știu dacă, și ce au achiziționat... Ochelarii mei se plimbă din mână în mână. Plecăm. Ildiko pierde 100 RON. Îl recuperează din ultimul magazin unde fusese. Ne întoarcem.

Mai sunt câteva minute până se împlinește ora de când am plecat. Cristina și Larisa fug să-și cumpere creioane. Aștept pe treptele fundației. Laura se întoarce de acasă (plecase de ceva timp). Sună un amic, și pornind de la întrebarea: „Când pot să trec pe la el?”(îl amân de vreo jumătate de an, dacă nu mai mult), mă ține vreo zece minute la telefon. Îmbarcarea. O recuperăm și pe doamna Herescu de pe drum. Soarele preia starea mea de somnolență de la prânz și începe încet să se pună cu capul pe masă, după munți, ascuns de văzul lumii. Nu încă totuși. Își proiectează lumina obosită pe latura dreaptă a microbuzului, prin geamuri. Ajungem la Sâmbăta. Soarele încă nu cedează somnului. Ne așezăm o parte la masa din trunchiuri și ne apucăm de jurnal. Da, acest jurnal. Domnul Olteanu ne spusese încă de duminică, de pe terenul de fotbal, de el.

Eram împărțiți pe grupe. Eu, cu Adi și Denis aveam prima zi. Eu voiam ceva prea complicat. Am decis până la urmă să scriem individual, întrucât fiecare începuse altfel ziua. Am scris până s-a înserat. Mie mi-a luat aproape cel mai mult. Am scris totuși cei mai mulți metri de pix (cel puțin așa cred). Toată lumea se întreba ce scriu atâta. Dar mi-a făcut plăcere să scriu. Am nimerit primul la citit. Mi-a plăcut. Am reușit să-i fac pe ceilalți să râdă... A fost chiar OK. Apoi au citit și Denis și Adi. Apoi fiecare grup în parte. Fiecare cu stilul său de abordare. Au cuprins destul de bine tot ceea ce am făcut până ieri, inclusiv.

Acum e deja noapte. Lumină de bec, Cred că de 75 W (din nou s-a lăsat frigul). Intrăm. Aici Cosmin propune jocul cu melodia și luatul scaunelor (nici acum nu știu cum se cheamă, deși îl joc încă de când eram mic). Am reușit să mă așez de fiecare dată. Apoi domnul Olteanu a sugerat mima. Ne-am organizat în două echipe. De-o parte Cosmin, Cristina, Denisia, Alex, Andrei și eu, iar de partea cealaltă domnul Olteanu, Dana, Roxana, Adi, Dani și (parcă) Denisa. Timp de aproape două ore ne-am stors capul să obținem termeni care mai de care mai complicați și să ne gândim la modalități în care să mimăm cuvintele pe care le primeam să le mimăm. Noi am dat termeni de genul: „exsangvinare”, „necroză”, „abstract”, și am primit „monofilament” (aici Cosmin s-a descurcat foarte bine), „vid” (iar aici Cristina a abordat problema foarte simplu, dar eficient), etc... Foarte tare...

În seara asta am reușit să îi punem în dificultate pe ceilalți... (o modalitate mai modestă de a spune că am câștigat).

Ora 12 a sosit. Profesorii toți se duc la culcare și ne urează noapte bună! Noi mai stăm. Mergem la Cristina și Roxana în cameră și jucăm cărți. Război. Chems. Etc. Cristinei i se face somn. Se deschide ușa brusc. Denisa intră amenințând cu o sticla de apă. Pe scurt: cine se culcă, e udat! Eu, plin de somn, nu prea sunt de acord cu modul în care se pune problema. Oferta nu e avantajoasă. Mă ridic, și din două sau trei încercări, îi iau sticla. O pun undeva în întuneric, în barul din sufragerie. Echilibru precar. Și așa sfârșește încercarea de sabotaj a Denisei. Nu mai stăm mult. Urăm noapte bună și urcăm. Eu cu Andrei respectiv. El nu poate intra în cameră, întrucât, de frica Denisei probabil, Adi și cu Dani se încuiaseră acolo. Tot acolo sunt și mobilele noastre puse la încărcat (ei aveau prelungitor în cameră). Deci nu avem alarmă dimineața. Și deoarece Denis iar s-a culcat în altă cameră, Andrei doarme în patul lui. Noroc cu el că se prinde că și televizorul poate „suna”. Îl programează. Îl dă tare. Noapte bună.

Miercuri 2 iulie 2008 – tulburător

...pppppppprrriinn somn mă reped spre telecomandă și închid televizorul. Opresc și ceasul de mână care sună. Mai moțâi puțin. Frig. Rece mai degrabă. Andrei zboară la el în cameră. Chiar mi-e mai frig ca de-obicei. Din nou baie. Mă schimb. Cobor. Mic dejun.

Schimbare în program: întâi facem cursul cu Alex. Ne prezintă un fel de studiu de caz al unui partizan. Gavril Vatamaniuc, respectiv. Îl corelează de ceea ce știam deja de Ioan Gavrilă Ogoranu, și de adăposturile și condițiile din munți.

Mie îmi e în continuare frig. Și între timp mi-am dat seama care este motivul. Burta mea. Care e făcută praf. De aceea ca să rezist pe tot timpul prelegerii, mă mut în peticele de soare care scapă umbrei copacilor. Ca să mă încălzesc cât de puțin. Arăt ciudat, și poate nerrespectuos (mă gândesc cum e să ții un curs și unul dintre elevi să se ridice, să se așeze, să se mute mai în față mai în spate, mai la stânga, mai la dreapta... probabil că mi s-ar urca la cap până la urmă, sau cel puțin mi-ar distra atenția).

Trec cele două ore. Sau ora jumate (nu mai știu exact). Vine domnul Octav Bjoza, fost deținut politic. Eu îi spun lui Alex care este problema ce mă roade, și își dă acceptul imediat. Mă grăbesc pe scări. În sfârșit! Baie!...

Ah, ce sănătos a fost. Nu mai am nimic. Dau hanoracul jos. Ies în tricou. Nu îmi mai este frig! (eh, după aceea, la un anumit interval, am realizat că era totuși mai frig ca în alte zile, dar am îndurat fără să mai spun nimic). Mă întorc la masă în curte.

Fiind fost deținut politic, domnul Bjoza, ne-a povestit totul din punct de vedere al închisorii (Gherla dacă țin eu bine minte), dar nu a început bine că... Stop. Prânzul. Mergem la masă. După ce îngurgităm felurile de mâncare: sala de conferințe. Domnul Bjoza continuă povestirea. Observ că lipsesc trei persoane: Laura, Larisa și Cristina. Ascult mai departe.

În general vizualizez ceea ce aud, dar acum, combinat cu somnul ce zace de ceva timp în mine, această vizualizare se transformă într-un mini-vis ce dura două, trei secunde. O moțâială în palmă. Surprinzător totuși, rețin unele detalii destul de bine. Ceea ce mi s-a fixat în cap este una din bătăi. Bătaia dată de Istrate. Erau vreo doi deținuți (domnul Bjoza și încă un coleg) care nu mai aveau șosete, așa că atunci când trebuiau să iasă în curtea interioară, respectiv în „felia de tort”, la plimbare, ieșeau desculți. Nu aveau voie încălțați cu bocancii. Pe ăia îi cărau în mână. „Felia de tort” era parte dintr-o curte hexagonală ce avea despărțituri între oricare două unghiuri opuse, obținându-se astfel șase triunghiuri congruente. Așa că în curte erau plimbați șase deținuți simultan. Aici nu aveai voie să te uiți în sus (se presupunea că te uiți după avioanele americanilor asupritori și imperialiști.). În centru un turn de pază. Era iarnă. Rece. Ei, desculți. Locotenentul Istrate, sprijinindu-se în cot, îl cheamă pe el și pe încă unul. De ce n-are ciorapi?!?! De ce n-are grijă de sănătatea lui?!?! (de parcă ei aveau...) S-au rupt, nu mai are alții. Să vină cu el că-i dă el alții. Îl pune pe burtă. Îi spune să încalțe un bocanc. Ciocan de lemn. Mare. Pentru bătut în gratii. Coadă lungă. Capăt de esență tare. Ridică picioarele. În

sine își zice: „Ăsta are să mă bată la tălpi...” Exact. Una, două, trei, patru, cinci, șase... la șapte s-a oprit din numărare. Bonetă o ținea în gură. N-a crâcnit. Alt motiv stupid pentru a mai încasa o tură. Încă vreo 20 de lovituri de ciocan. Cărat în celulă. Picior negru. Tumefiat până dincolo de recunoaștere. Masă amorfă. Nu puteai deosebi de acolo degetele, sau unghiile... Un deținut mai bătrân se repede: „Scoateți-i bocancul! Scoateți-i bocancul!” Prea târziu. Piciorul se umflase, și acum gemea în bocanc. Dureri încă și mai mari! În fine, cu o coadă de lingură ascuțită (nu aveau voie nici măcar cu ace de cusut; și pe alea le făceau din liță) i-au tăiat bocancul. Trei luni apoi de târât pe coate și genunchi... Whooooooooo... Mâncare execrabilă. Condiții la fel... Tulburător... Și le spunea atât de ușor... De parcă ar fi fost ceva luat dintr-o carte. Ceva imaginat... Doar o poveste...

Pauză. Cosmin vine apoi și ne pune filmul „Execuția”. Pe laptop. Amplificat printr-un sistem patru plus unu. Caz real. Teoretic documentar. Ingenios făcut, cu un fundal sonor pe măsură. Conceptul foarte interesant mi s-a părut a fi faptul că este alcătuit doar din mărturii, prin care este construit firul epic. Tu trebuie să vizualizezi acțiunea din vorbele celor intervievați. Un cântec de jale pe fundal. Din nou sunt frapat de genialitatea simplă, de un adevăr profund, pe care în general îl scăpăm, a omului simplu: „Dacă nu i-am dat eu viață, cum pot eu să i-o iau?” Sinceritate izbitoare... profund tulburător... Se termină pe aceeași melodie de jale... Se aprinde lumina. Jumătate din sală plânge... Moment de lipsă de cuvinte...

Ne ridicăm. Alex ține morală celor trei care au întârziat... Nu am înțeles cauza, dar ele se supără foarte rău. Laura răspunde cu sarcasm. SARCASM. (care mi s-a părut nefondat, întrucât ea le luase pe Cristina și Larisa ca să își ia altceva de mâncare, pentru că ce s-a servit la mănăstire nu i-a convenit). Trecem mai departe. Partea proastă este că starea lor iradia în toate părțile, proiectându-ne într-o atmosferă ciudată, încărcată. Toată tabăra e măcinată de ceva. Tensiune...

N-apucăm bine să ne așezăm pe băncuțele de la cabană (între timp ne-ntorsesem), că apare doamna Doina Jela. Care începe să ne prezinte un scurt istoric al Monicăi Lovinescu. Dar nu atacă direct subiectul, ci o ia pe ocolite și începe cu o referire la premiul Nobel. Între timp vecinii aduc lemne. Și tot aduc lemne... Stupefacție: au chef să facă un grătar. Exact atunci! În momentul ăla!... Dă-i, mută-te în curtea din spate, întinde pături, așează-te pe gardul neterminat... Doamna Doina continuă prezentarea. Copilăria, adolescența, plecarea la Paris, și apoi activitatea sa în cadrul postului de radio Europa Liberă. Tentativele de asasinat. Emisiunile... și... moartea de acum două luni...

Soarele se scufundase de ceva timp în marea munților, dar încă lumina norii de deasupra noastră. Doamna Jela se retrage. Noi rămânem (câtiva doar) în curte. Acces de energie ca să destrăm presiunea acumulată între noi. Să mă scot și pe mine din atmosfera apăsătoare. Se-nșerează. Intrăm. Jucăm din nou mima. Nu reușesc sub nicio formă să mă prind la mima cuvântului „profanare”... Suntem în efectiv redus. Adică Andrei, Denisia și eu. Îl cooptăm și pe Dani. „Magnific”, „Scalp”, „Narghilea”, „Lucios”, „Gioconda”, „Albatros”, „Imbus”, „Scripcă”... etc. (Încă îmi pare rău că am uitat să folosim cuvântul lui Andrei : „exhaustiv”)...

Noapte. Alex mai încearcă să-i explice și Denisiei o greșală pe care o făcuse la un moment dat. Denisia se supără și ea... Cât de ciudat... mă întreb cum m-aș simți eu dacă aș încerca să explic ceva unor fete, și trei din patru ar ieși plângând... Am aflat că de fapt modul în care spunea totul era deranjant... În fine... Denisia își dă seama că nu a reacționat bine și își cere scuze. Domnul Olteanu se retrage. Toți profesorii merg la culcare. Noi rămânem în cameră la Denisia. Acolo mai stăm vreo două ore.

Foamea intervine între timp. Dani și Andrei încropesc niște sandvișuri din salamul rămas de sâmbătă.

Urăm noapte bună. Urcăm Andrei doarme din nou pe locul lui Denis. Adă îi ocupase din nou locul în camera lui. Televizorul tare. Programat. Vise...

Joi 3 iulie 2008 - Simpozionând

Aaaaaaaaa... ȘTIRI... la volum mare...!!! Caut telecomanda (mă sabotasem cu o seară înainte și o pusesem mai departe)... Liiniiiiiștee... Ațipesc la loc. Sună mobilul. Îl opresc și pe el... Hai!

Scoală-te! Trebuie să te scoli!... Denis intră. Își pansează degetul. Andrei se duce la el în cameră. Baie. Îmbrăcat. Ieșit. Mic dejun. Mers și rămas la Academie.

Azi este deschiderea Simpozionului. Îmi place foarte mult afișul. Studiez împreună cu Denisia icoanele expuse. Majoritatea sunt făcute de copii. Diferență de concepție. Eu apreciez expresivitatea (în special a unei icoane foarte mici pe sticlă cu Intrarea în Ierusalim, făcută probabil de un copil la fel de mic), pe când ea apreciază din punct de vedere al execuției și conformității cu canoanele. Conchide că mai niciuna nu e bine realizată.

Stăm pe scări. Scări albe. Podea albă. Marmură. Domnul Olteanu ne invită într-o sală mare. Aici urmează să se desfășoare simpozionul. Ne așezăm. Folosind un text citat din Corneliu Baba, el deschide oficial simpozionul. Sala este aproape plină. Scaune negre cu burete și măsuță rabatabilă. Tavan înalt. Casetat. Neoane. Vorbesc cam aceleași persoane care ne-au vorbit și nouă în decursul săptămânii: doamna Jela, domnul Ciupea, Cosmin... Și în plus domnul deputat Gheorghe Gabor din Făgăraș, și un reprezentant al mănăstirii, părintele Mihail, trimis de părintele stareț în locul său. Doamna Maria face poze. Și eu. Mai ales domnului Ciupea. Este foarte expresiv. Are și un chip foarte interesant. Pauză. Luăm o gură de aer. Reintrare. Continuare... S-a schimbat ușor compoziția celor care urmau să prezinte lucrări. E și Laura printre ei. Are de prezentat alături de domnul Olteanu. Se mai încurcă, ezită, (emoții)... Eh, în fine, îi iese. Un domn foarte emotiv dar exact din cauza asta foarte tare, ia cuvântul. Suntem așezați pe alte locuri, mai în spate. Rupti de somn. (doamna Herescu ațipește chiar). Vorbește și o doamnă de nouăzeci și patru de ani. La cât timp nu dormisem noi, simpozionul nu pica prea bine, pentru că pe fundalul vorbelor, puteai foarte bine să tragi pe dreapta... (ne cerem scuze față de organizatori, dar...) Și cu asta cam gata. Părăsim sala. Mâncareeeeeeeee...! Prânz.

Preotul de la bucătărie se schimbă. Apare preotul Iustinian. El ne aduce și desert! Orez cu lapte! Foarte de treabă. O anumită circumstanță mă scoate din sărite (eu de obicei nu mă enervez din prima. Eu acumulez. Și asta a cam umplut paharul!)... Ne ridicăm de la masă. Alerg pe o bucată de iarbă de lângă păstrăvărie... Nu mai are efect. Vreau să fiu singur câteva minute. Tensiunea persistă. Trebuie să mă descarc... Rămân în urmă...

Cabană. Fetele se duc la supermarket. Facem listă cu ce vrem și dăm banii. Cristina, Ildiko, Larisa și Laura mai exact. După amiază ar fi trebuit să ne vorbească doamna Elena Șișcanu, dar din motive de transport, nu a ajuns. Alex vine cu laptopul și o boxă. Se duce și după celelalte. A sosit astfel, cu ceva timp mai devreme, doamna Ioana Groza. De douăzeci de ani este domiciliată în S.U.A. O persoană chibzuită, inteligentă... Discuție liberă.

Cântece patriotice ne fac membrana timpanică să vibreze. Amintiri din fabrici revin la viață (doamna Maria exemplifică). Invitată de Alex, la discuție, a fost Ilinca Dragomirescu, de la Fundația Konrad-Adenauer (nu am reținut toate datele astea... le-am luat de pe cartea de vizită). Pare o persoană deschisă, și chiar cred că îi place slujba pe care o are. Ea se ocupă și de Universitatea de vară de la Râmnicu Sărat...

Pauză. Fetele reveniseră de ceva timp de la cumpărături. Acum ne împart produsele. Ne dau resturile sumelor pe care le dădusem pentru cumpărături. Doamna Groza ne cheamă în sufragerie... ne-a adus câte ceva din State! Din nou rămân surprins. Trei tricouri, o cămașă, blugi, periute de dinți, pastă de dinți, dicționare, etc. Un tricou chiar mi-a plăcut. Nu vreau să mai amintesc cine l-a luat. Din punctul meu de vedere, nu l-am cedat nici acum... A fost o conjunctură urâtă, dar nu vreau să-mi stric jurnalul cu amintiri de genul ăsta. (mai bine îl lua Adi de la bun început...). M-am ales cu o periută Colgate 360°. (Apropo, foarte bună periută), și o pereche de blugi care nu-mi vin (îmi sunt mari), dar care merg modificați ca să intru în ei. Apoi, din vorbă în vorbă ajungem la ce pictez eu... Îi aduc câteva copii xerox nu foarte reușite la solicitarea acesteia. Răspuns: „Care e numele tău?... E de urmărit.” Cristina se face cu o cămașă albastră în carouri, care îi este largă, dar îi stă bine. Larisa cu un tricou negru aproape pe măsura ei. Denis tricou, care de noi ceilalți era mare. Restul periute. Îmbrățișări de „la revedere”, și doamna Ioana Groza pleacă...

Apare președintele IICCR, Marius Oprea. Din nou o discuție deschisă. El a completat cumva puzzle-ul, întrucât ne-a prezentat totul din perspectiva cetățeanului obișnuit. Cozi. Cozi duse la extrem (a spus că s-a trezit că avea de ales între hârtie igienică și „Călăuza” lui Andrej Tarkovsky, și a fost

nevoit să aleagă hârtia igienică). Sărăcie. Program TV. Electricitate... Condițiile execrabile din casele de copii (odată s-a dus să le ducă ceva de mâncare, și din greșeală i-a scăpat mălaiul pe jos. Copii își lingeau palmele cu salivă și adunau mălaiul din iarbă...), ale țăranilor din jurul capitalei (care erau șicanați de autorități)... Multe...

Soarele din nou apune. Ne schimbăm. Adică ne îmbrăcăm mai bine. Pornim înspre locația focului de tabără... Apus...

Continuu să mă descarc (începusem de la prânz, eliberând presiunea adunată de vreo două zile încoace). Noroc cu Roxana și Denisia care mă ascultă. Chiar mă și completează... (vă mulțumesc încă o dată pentru susținere. Mult de tot!) Sunt sec de mâncătorii, de comportamente, de suspiciuni... AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...!!! Dau cu piciorul într-o piatră. Merg repede. Alert. E bine să știi că cineva te ascultă. Mă destind. Discutăm despre vacanțe. Asta pentru că mâine e ziua plecării. Evităm pe cât posibil melancolia. Apusul a trecut. Înserare. Drum asfaltat. Se vede locația. Ajungem. Alex îmi spune să o las mai moale, pentru că nu are rost. O las mai moale. Las problemele de-o parte. Doar e ultima seară în care mai suntem toți, împreună.

Cerc de bănci din trunchiuri. Centrul cercului focul de tabără. Deocamdată o structură conică din bușteni. Poza lui Cosmin zâmbăreț. Mă duc să iau un ceai cald. Roșu în cești albe. Din termos. Focul fusese deja aprins. Îl fotografiasem. Duc cana la gură. Îl simt până în stomac! Era foarte fierbinte. (nu știu cum să râd ca să arăt în scris hazul de necaz... dar nici măcar atât... mi-a plăcut întâmplarea... a fost spontană...) Pffff... Hahahaha... cât de naiv pot să fiu... nu m-am gândit să încerc temperatura ceaiului înainte să dau o cantitate sănătoasă pe gât... Hahaahaa... mă bine-dispun. Mai vorbim puțin. Apoi toată lumea face poze cu focul. Obțin niște cadre periculoase, cu focul eclozând din spatele lui Denis și Denisa, și a Denisei și Roxanei. Poze de grup. După ce s-au epuizat pozele de grup, poze câte doi, câte patru. Apoi mă trezesc că se spune : „Poze cu Bogdi! Poze cu Bogdi!” (adică eu). OK... O succesiune de fete, și apoi băieții vin să facă poze cu mine. Poze de grup și cu doamna Maria și doamna Herescu. Poze! POZE!

Laura dispăruse și îmi lăsase mie instrumentul de lemn cu corzi metalice numit popular chitară. Bag câteva cântece. Altele încerc să mi le aduc aminte. Denisa mă acompaniază (surprinzător, se armonizează. Nu mă așteptam ca ea să aibă voce). Focul se prăbușise de ceva vreme. Acum, doborât, își consuma carbonul rămas. Frânt. Sfârșit de copaci. Tragedia celulozei... transformarea materiei...

Deja e târziu. Timpul să plecăm. Ne adunăm. Lipsește Laura. Frig. Group hug. Larisa, Cristina, Ildiko, Andrei și eu. Poate așa ne mai încălzim...

Aproximativ beznă. Un far îndepărtat își proiectează lumina pe diversele texturi ale hainelor noastre. Acum pot descifra Calea Lactee bine. Brăzdează cerul diagonal. Își desfășoară masivitatea într-un mod delicat. Pudic. Aproape timid. Tavan întors împotriva voinței sale, devenit nemărginit, aruncând lumină dintr-o înfinitate de puncte gigantice (urme ale unui mare creion cu mină din energie și materie), dar prin distanță mici... mici...

Se găsește copilul rățăcitor. Pornim la drum. Mă grăbesc să ajung la cabană. (Problemă fiziologică). O iau înainte. Denis mă acompaniază. Ca fraierul uit că nu am cheie!... Acum aștept să sosească doamna Maria cu cheia. Se deschide ușa de la intrare... Ieeeeeeeeeeeeiiiiiii... O iau la fugă pe scări, la baie. În seara asta trebuie să fac bagajele. Mai pierdem vreo oră stând și vorbind diverse. Apoi rămânem patru. Andrei, eu, Dana și Denisia. Jucăm chems. Tactica e simplă: când eu am trei cărți de același fel, zic într-un context „baie” (care deja devenise un laitmotiv, după frecvența cu care l-am folosit săptămâna asta), iar dacă el are trei cărți la fel, „Denis”. Următoarea carte schimbată însemna chems (Andrei a avut ideea asta care era de o simplitate extraordinară, dar și de o eficacitate ridicată. Îmi cer scuze că am mai greșit eu din când în când în interpretarea ei...). Jucăm deci. Ni se alătură și Cristina. Și jucăăm...

Ora patru fără douăzeci dimineața. Mă retrag să-mi fac bagajele. Andrei și Cristina vin să mă ajute. (Vă mulțumesc că ați stat cu mine). Reușesc să împachetez singur. Aveam nevoie doar de companie (Denis se mutase cu tot cu bagaj în altă cameră). Le spun de pe acum că mă bucur că i-am întâlnit (mâine, la despărțire, o să fie cam aiurea... îmbulzeală... așa că mai bine spun preventiv). Și ei la fel. Cristina se duce jos să se culce. Noi rămânem în cameră. Ne uităm la TV. Ora cinci. Stingerea. 20 de secunde (sau așa ceva). Andrei, ridicându-se în capul oaselor : „Aaa... nu din nou!”

referitor la faptul că se lumina. Încă douăzeci de minute mai vorbim. Adorm cu gândul că nu trebuie să adorm cât timp vorbește Andrei. Să nu se simtă prost... Sau nu mai știuuuuuuuu...

Vineri 4 iulie 2008. – Melancolie

Televizorul iar urlă. Iar îl opresc. Problema e că adorm și mă trezesc cu 5 minute înainte de ora la care trebuia să fim la masă. Dă-i, spală-te, îmbracă-te, termină bagajul... Nu mai încap! Îndeasă! Îndeasă și-n ghiozdan! Verifică să nu fi uitat ceva... Prea muuuulte de făcut și prea puțin timp. În fine. Gata! Cobor pe scări. Andrei mă ajută cu bagajul. Living. Hol. Ușa de ieșire (până acum fusese intrarea. Nu a mai rămas decât ieșirea din ea...) Mă duc. Pășesc prin ea. Trepte. Pietriș. Drum.

Îl las pe Andrei acolo. ȘAPCA!. Era la vedere pe cuier, dar eu, boblea cum sunt, am uitat-o. Fugi. Ia-o. Mai verifică odată. Aleargă înapoi. Ia-o pe scurtătură (adică pe spațiul verde). Calcă în noroi... Fă-ți adidasul stâng praf. Stropește-te până pe hanorac, cuprinzând pe drum blugii, geanta de la aparatul foto, ghiozdanul...

Huuuhhh... Am ajuns înapoi la bagaj. Refac pentru ultima dată drumul spre mănăstire. Drum prăfuit. Scări. Câțelul alb ne latră pentru ultima dată. Drum din pietre de râu. Păstrăvărie. Măsuța rotundă cu scaune rotunde de pe colțul lacului. Trepte. Coborâm treptele. Ultima oară. Cabana apusese de mult în urma noastră. De fapt, încă de la primul cot al drumului...

Sala de conferințe. Lăsăm bagajele. Mergem la masă. Ultimul mic dejun aici. Dulceață pe pâine. Atmosferă melancolică. (sper că Larisa și Cristina nu s-au supărat că nu am mai stat în partea aceea a mesei, deși îmi rezervaseră loc. Nu avea nici o legătură cu ele. Le mulțumesc chiar că s-au gândit să-mi păstreze loc. Înseamnă că nu am fost o companie prea stresantă). Atmosferă melancolică. Urcăm. Completăm niște fișe. Trebuie să notăm cum a fost tabăra de anul ăsta. La modificări pentru la anul eu spun că ar trebui schimbate fețele de masă, atât ca textură, cât și cromatic. E nevoie de o ușor altă atmosferă, decât cea dată de acel roșu grav, înspre carmin, cu model discret floral.

Prima tură trebuie să plece. Victoria și Făgăraș. Aaaaaaahh. Fâs! Ne îmbrățișăm pe rând. Fetele plâng. Regret... Îmi iau și eu la revedere. Poze... amintire...

Pe rând, Roxana, Dana, doamna Herescu, Adi, Laura, Andrei și Dani ies pe ușa sălii de conferințe. Ieșim din mănăstire. Două mașini ale IICCR-ului așteaptă. Din nou îmbrățișări, străngeri de mână. Speranță de revedere...

Pa... Mașinile pe rând, pleacă... (simt că nu am redat și nici nu cred că o să pot, importanța momentelor de genul ăsta). În efectiv incomplet suntem invitați să asistăm mai departe la simpozion. Alex prezintă modul cum a fost primită moartea lui Stalin în rândul populației, iar Cosmin problema divorțurilor cauzate de întemnițarea deținuților politici. Până în acest punct, deja majoritatea plecaseră. Rămăsesem eu și Denisia. După ce Cosmin a terminat, am ieșit și noi. Afară, în holul Academiei, așteptau domnul Olteanu, și cei care ieșiseră. Mie mi-e somn. Pun capul să moțai puțin...

Până la urmă ne mobilizăm. Mergem înapoi în sala de conferințe. Cheia rămâne la mine. Domnul Olteanu mă cheamă să îmi arate niște mozaicuri. Vine și Denisia. Restul se evaporă. Apoi vizităm biserica (pe care zilele trecute o găsisem închisă). În interior pare mai mică față de cum apare în exterior. Fresce afumate de timp și lumânări. Ieșim. Ceilați nicăieri. Mergem să cumpărăm suveniruri. Nu știu ce o să fac cu șapte brățări de piele, dar o să mă descurc. Găsesc eu cui să i le dau. Doar vreo patru, sau cinci știu sigur...

Ne întoarcem. Din vârful drumului apar Larisa, Cristina și Ildiko. Unde au fost nu știu. Întreb și mi se răspunde ambiguu. Se duc și ele la suveniruri. Așteptăm pe o margine de beton. Un pârau trece pe sub noi. Poartă mai departe niște fire de vegetație pe care eu le arunc în apa-i.

Din nou sala de conferințe. Stăm. Mergem la masă. Ultima masă. Poză cu părintele Iustinian. Urcăm. Ultima poză de grup... Seria a doua pleacă... Larisa, Denisia, Ildiko, Denis și Denisa. Din nou ne luăm la revedere...

Alte două mașini separă drumuri până atunci comune. Dâre de noxe. Pa...

Am rămas doi: eu și Cristina. Avem amândoi tren până în București la patru fără șase minute. Preotul Iustinian ne invită la desert. Cozonac. Bun cozonac. Apoi ne povestește puțin, tot din comunism, până vine Alex care ne face cadou două cruciulițe din lemn... Ora trei. Facem pași înspre

mașină, cu bagajele după noi. Portbagaj deschis. Portbagaj închis. Doar Alex și Cosmin au mai rămas de salutat. Ei mai stau o zi la simpozion. Ușile se închid. Două geamuri sunt deschise. Cele din față. Sunetul motorului. Facem cu mâna. Cei doi care ne-au adus aici în prima zi, rămân în afara câmpului nostru vizual periferic...

Aer... Vânt... Pătrunde pe cele două geamuri deschise. Câmp. Câmp cald. Lumină caldă. Melancolie... Pa Sâmbăta de Sus. Pa Sâmbăta de Jos, herghelie, curbe datorate reparațiilor la drum... Pa drum cu mașina...

Făgăraș. Gara Făgăraș. Bilete. Fâs! Ne-a dat locuri în compartimente diferite. Acolo ne aștepta domnul Olteanu, la fel de binevoitor ca întotdeauna. Venise ca să ne conducă. În stație, surprinzător, apare Adi pe bicicletă. A venit special ca să ne mai vadă odată. Ca să ne conducă. Din nou sunt surprins. Nu mă așteptam... Apare și Laura care se ducea undeva pe munte, și trebuia să ia trenul spre Victoria. Domnului Olteanu îi promit că termin jurnalul ăsta și i-l trimit undeva săptămâna viitoare.

Primul tren. Pa Laura... Pauză. Voce în difuzor. Ne deplasăm înspre peron. Pa Adi... Își ia la revedere.

Sunet de roți. De osii. De boghiuri metalice. Următorul tren. Locomotivă. Vagon. Vagon. Frână. Vagon. Eu încerc să ajung la vagonul doi, dar blochez drumul unor doamne care încearcă să se urce în vagonul unu. În fine, ne dezîmbârligăm. Domnul Olteanu o ajută pe Cristina să se urce, apoi mă ajută și pe mine cu bagajul. Treaptă. Treaptă. La revedere domnule Olteanu... Mulțumim...

Pe culoar. Trenul pornește. Compartiment. Gol. Locul numărul 92. Pun bagajul sus. Ghiozdanul pe scaun lângă geam, pe partea stângă. Privesc cum peisajul îmi călătorește prin ochi cu viteză, reflectând regretul soarelui care apune sub forma unor culori proiectate pe retină, în pata galbenă. Câmp. Câmp. Stâlpi de telegraf. Tunel. Negru. Beznă. Răcoare. Văd nimic. Lumină...

Treizeci de minute. Dau mesaj Cristinei. Vrea să doarmă...

Contemplan mai departe cu geamul deschis la maxim. Vânt care intră pe fereastră și se lovește aproape perpendicular de hanoracul meu de culoarea umbrei arse. Stație. O doamnă se așează la mine în compartiment, pentru că locul ei e ocupat. Continuu să-mi proiectez văzul pe geam. Stație. Brașov. Doamna iese din compartiment. Intră trei străini. Întrebă dacă e liber. Eu le spun că da. Se așează. Nu știu exact ce sunt. Inițial bănuiesc că ar fi germani. Apoi, înclin serios înspre finlandezi (am dubii încă și la ora asta asupra originii lor exacte). Apare Cristina. Stă puțin și iese. Doamna reintră în compartiment, vede că s-a populat, își ia căruțul și se mută.

Singur între „finlandezi”... Pornește trenul. Vine controlorul. Le spune în română că au locuri în alte vagoane. Respectiv 7, 10, și 11. Surprinzător, înțeleg, dar nu știu să-i răspundă. Controlorul nu știe dacă au înțeles sau nu. Ușor încurcat, iese. Unul din „finlandezi” îmi spune (în engleză) că nu crede că e o problemă dacă rămân aici, iar eu le confirm. Geam transpirat. Stau pe scaun. Încerc să-mi imaginez cum arată țara din perspectiva lor.

Aer. Eugenie. Apă. Ies. O găsesc pe Cristina stând pe culoar în vagonul alăturat. Facem puțină conversație. Bușteni. Admirăm peisajul. Gândul ne zboară evident la săptămâna care tocmai s-a topit în urma noastră. Se eliberează un loc la ea în compartiment. Se duce să doarmă. Eu rămân și privesc în continuare pe geam. Încurc pe culoar cu „harnașamentul” pe mine (ghiozdanul mai lipsea!). Stau și admir. Drum de întoarcere. Mă pierd în gânduri și imagini.

Până la urmă mă întorc în compartimentul meu să beau apă. Când ajung realizez că „finlandezii” se sigilaseră în compartiment de restul lumii. Închiseseră ușa, trăsese perdelele... ca să nu mai intre nimeni. Ies pe culoar și rămân acolo. Ferestre...

Ploiești. Un grup colorat (efectiv colorat: păr, haine...) urcă de aici. Nori. Se adună. Câmp. Și mai mult câmp. Privesc straturile de culturi care își dezvăluie privirii mele continuitatea. Verde. Ocrucă. Galben. Timpul trece. Grâu. Porumb. Atmosferă de ploaie. Fulgere în depărtare. În sensul de mers. Ploaie. Ploaie scurtă.

De data asta, Cristina vine la mine pe culoar. Privim pe geam. Ne ținem de urât.

La și douăzeci rămâne să ne întâlnim la ușa vagonului numărul unu. Și zece. Și 12. Și 15. Buftea. Și 16. Și 17. Și 18... Mă duc să-mi iau bagajul. Le zic „good bye!” „finlandezilor” și ies cu bagajele. Hanoracul l-am atârnat de ghiozdan. De o baretă. Trec în vagonul celălalt. În față placaj. În dreapta o toaletă învechită și prăfuită, din plastic ceruleu, cu ușa deschisă. De-o parte și de alta uși. Sprijin

bagajul de peretele din PAL sau textolit... ce-o fi... O zăresc pe Cristina, dar nu poate ajunge la ușa, întrucât grupul colorat e în șir indian pe culoar și așteaptă să oprească trenul. În dreapta un nene deschide ușa. În stânga, un alt nene, mai tânăr, deschide și el ușa ca să fumeze. Așa că pot vedea Gara Basarab pe ambele părți...

Ziua asta a părut dată pe fast forward...

Peron. Gara de Nord. București. Capăt de linie pentru mine. Cobor al doilea pe ușa din dreapta. Nu-l văd pe tata. Mă dau mai în spate și aștept să coboare și Cristina. Coboară. Derutată la început. Mă vede. Mergem înspre chioșcurile de ziare. Tata îmi confirmă bănuiala că am trecut pe lângă el când ne întâlnim la capătul peronului. Mergem să vedem la ce oră sosește trenul Cristinei spre Râmnicu Sărat. Așteptăm la capătul peronului. Trenul trage cu spatele. Vagonul zece. Aglomerație. Mă urc odată cu ea în vagon și o ajut să-și pună bagajul sus. Îmbrățișare de despărțire... Mă întorc la tata, care mă aștepta cu bagajul. Îi fac cu mâna Cristinei. Pa... Ultimul „pa” spus...

O iau cu tata înspre scările rulante și încep să-i povestesc. Mama mă așteaptă acasă. Cred că e nerăbdătoare să ajung. Metrou...

P.S. Acum la final de jurnal, pot spune că a fost o experiență foarte plăcută. Foarte tare! ...mai bine spus. Am descoperit noi valori morale. Am reușit să-mi depășesc preconcepțiile... Am fost nevoit să improvizez, să găsesc subiecte comune cu ceilalți, deși nu aveam niciunul... Cu ocazia asta vă mulțumesc tuturor pentru că ați fost aici, în contextul ăsta. Și de asemenea domnului Olteanu care s-a străduit, și ar fi făcut totul doar ca să ne fie nouă bine. La fel și doamnei Maria, căreia îi garantez că „am tras obloanele” oficial, în fiecare seară, la ora „unu fără un sfert” după cum am stabilit încă de sâmbătă. Și lui Cosmin și lui Alex pentru modul în care au avut grijă de noi. Și doamnei Herescu pentru creditul acordat...

A, am uitat să specific că într-o dimineață am rămas încuiat în cabană...

Sper să mai scriu încă un jurnal ca ăsta dacă o să mai existe o dată viitoare. Eu sper...

P.P.S.

Rupi ideea
O dai altora
Nu mai e a ta,
Dar ea te păstrează...

Bogdan Topârceanu
(clasa a XI-a, Liceul Nicolae Toniza, București)